

คำนำสำนักพิมพ์

ข้าจะเป็นเขียน เป็นนวนิยายแนวแฟนตาซีของเยว่เซี่ยเต๋ยอิงที่ติดอันดับต้น ๆ ในหมวดนิยายรักโรแมนติกในเว็บไซต์นิยายออนไลน์ของจีนที่ทางสำนักพิมพ์เลือกสรรมานำเสนอแก่ผู้อ่าน

เนื้อเรื่องของนิยายเรื่องนี้ เยว่เซี่ยเต๋ยอิงยังคงคตินิยมลัทธิสตรีเช่นเคย และที่เพิ่มเติมก็คือ ความเชื่อในความเป็นอมตะตามค่านิยมของจีนโบราณที่ว่ามนุษย์ที่มีคุณสมบัติพร้อมอาจแสวงหาชีวิตที่เป็นอมตะด้วยการบำเพ็ญเพียรกินยาวิเศษ ผักฝนตนเองก็จะสามารถกลายเป็นเซียนได้ นั่นหมายถึงการดำรงอยู่อย่างยาวนาน จะบอกว่านิรันดร์ก็เห็นจะไม่ได้ เพราะไม่มีสรรพสิ่งใดเป็นนิรันดร์ ทว่าจะอยู่ได้ยาวนานเพียงใดสุดท้ายก็ต้องมีวันเปลี่ยนแปลง

ในเรื่องนี้ “แดนพันโคก” หรือ “แดนบำเพ็ญ” เป็นเพียงดินแดนที่มนุษย์ที่มีคุณสมบัติถึงพร้อมต่างพยายามบำเพ็ญเพียรหรือบำเพ็ญตบะ เพื่อก้าวไปสู่วิถีแห่งเซียน ทว่าน้อยเสี่ยยิ่งกว่าน้อยคนที่จะก้าวไปถึงจุดนั้น พันปีพบเจอได้เพียงหนึ่งคนเท่านั้น

มีสาระ แง่คิด ศีลธรรม และจริยธรรมสอดแทรกอยู่ระหว่างบรรทัดที่ตลกขบขันเจือความหวานของ *ข้าจะเป็นเขียน*

มาร่วมลุ้นกันค่ะว่า สุดท้ายแล้ว “คงโหว” จะไล่ตามความใฝ่ฝัน ความมุ่งมอดปรารถนาจนถึงจุดใด แล้วจะมีคู่ร่วมบำเพ็ญหรือไม่ ติดตามเรื่องราวทั้งหมดได้ในเล่มค่ะ

สำนักพิมพ์อรุณ

กันยายน ๒๕๖๒

ระดับฌาน ๑๐ ชั้น		
ลำดับชั้น	ชื่อชั้น	รายละเอียด
ชั้นที่ ๑	หลอมปรารถ	เป็นชั้นรวบรวมพลังปรารถนาในร่างกายให้เป็นหนึ่งเดียว
ชั้นที่ ๒	พื้นฐาน	เป็นชั้นที่สามารถร่ายมนตร์ง่าย ๆ เพื่อขจัดเภทภัย และรักษาโรคให้ผู้คนได้
ชั้นที่ ๓	จิตหวน	ถือเป็นชั้นอันตรายชั้นแรก เพราะผู้บำเพ็ญเพียรต้องควบคุมจิตใจตนเองไม่ให้ฟุ้งซ่านและต้องต่อสู้กับความปรารถนาในส่วนลึก
ชั้นที่ ๔	เปลี่ยนรูป	เป็นชั้นก่อนการบำเพ็ญเพียรที่แท้จริง สามารถแปลงกายได้ แสดงฤทธิ์ได้ มีเวทและพลังอื่นๆ เพิ่มขึ้นมาก
ชั้นที่ ๕	ปล่อยวาง	เป็นชั้นที่จิตบริสุทธิ์คล้ายทารก สามารถเหาะเหินบนท้องฟ้า และมีคุณสมบัติพร้อมบำเพ็ญเพียร
ชั้นที่ ๖	รู้แจ้ง	เป็นชั้นที่ฌานบังเกิด สามารถใช้จิตควบคุมสิ่งที่มีพลังต่ำกว่าได้
ชั้นที่ ๗	แยกกาย	เป็นชั้นที่สามารถแยกกายออกเป็นสองร่างอยู่ในสถานที่ต่างกันในเวลาเดียวกัน
ชั้นที่ ๘	ว่างเปล่า	เป็นชั้นที่จิตเข้าสู่สภาวะว่างเปล่า ซึ่งจะทำให้พลังปรารถนา และจิตหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียว ก่อเกิดพลังมหาศาล
ชั้นที่ ๙	มหายาน	เป็นชั้นที่ค่อย ๆ สั่งสมพลังปรารถนามหาศาลจนกระทั่งแข็งแกร่งก็จะสามารถก้าวเข้าสู่วิถีแห่งเซียน
ชั้นที่ ๑๐	อริยะ	เป็นชั้นสูงสุดของฌานที่บรรลूसู่วิถีแห่งเซียนขั้นต้นในแดนเทพภูมิ

สิบสำนักใหญ่แห่งแดนพันโคก

สำนักพันแสง

สำนักนพวงสา

สำนักรุ่งอรุณ

อารามพิสุทธิ์

สำนักจ้าวพยัคฆ์

สำนักทวิธรรม

หอยาตวัน

สำนักปักษีมรกต

สำนักเมฆาเรือง

สำนักเดือนดารา

ทดลองอ่าน

๑

ฤดูหนาว ปีที่สามแห่งรัชศกจิ่งหง พายุหิมะพัดกระหน่ำดูจนห่าน
ฟุ้งกระจายภายในเมืองหลวงทำให้พื้นที่ส่วนใหญ่แลดูขาวโพลน นครอันรุ่งเรือง
น่าจับตามีความงามพิสุทธิ์เพิ่มขึ้นอีกหลายส่วน

บนถนนบรรดาพ่อค้าแผงลอยต่างแต่งกายด้วยเสื้อผ้าเนื้อหยาบหนา
แม้อากาศจะหนาวจัดจนต้องหุดคอ แต่พวกเขายังไม่วายร้องตะโกนขายของ
ไปเรื่อยๆ ทันใดนั้นมีเสียงกลองดังแว่วมาแต่ไกล ทำให้พวกคนเดินเท้าและ
พ่อค้าต้องขยับเปิดทางให้ ไม่นานนายทหารสวมเกราะเงินกลุ่มหนึ่งคุ้มกันรถม้า
หลายคันผ่านมา บนรถม้าเหล่านั้นล้วนประดับด้วยอัญมณีงดงาม เสียงกระดิ่ง
ดังกรู๊งกริ้ง ชั่วพริบตาที่บรรดาชาวเมืองที่พอจะรู้เรื่องเข้าใจทันทีว่านี่คือขบวน
ของสตรีที่เป็นเชื้อพระวงศ์ ถึงต้องมีการย่ำฆ้องตีกลองเบิกทางเพื่อให้ผู้คนหลบ
ไปก่อน

กีบม้าย่ำหิมะสปรกสีเทาบนพื้นกระเด็นเป็นฝอย รถม้าคันงามค่อยๆ
เคลื่อนผ่านฝูงชนไปให้ความรู้สึกสูงส่งน่าเกรงขาม มีอาจล่งละเมิด

รถม้าที่สร้างขึ้นจากไม้ฉุ่ม^๑ที่วิ่งอยู่คันหลังสุดของขบวน ตัวรถสลักลวดลาย
หงสา แม้จะได้รับการดูแลอย่างสะอาดสะอ้าน แต่กลับมีอาจเทียบความหรูหรากับ
รถม้าคันหน้าๆ ซ้ำตัวรถยังมีร่องรอยความเก่าที่เกิดจากการกัดกร่อนของกาลเวลา

^๑ไม้ที่มีสีน้ำตาลดำ เช่น ไม้มะเกลือ ไม้ตะโก

“หยุดรถ”

เสียงใสแจ๋วของเด็กหญิงดังออกมาจากในตัวรถ องค์กรฯที่คุ้มกันอยู่โดยรอบลงเลครู้หนึ่งก่อนหยุดรถมา ให้องค์กรฯอีกนายนำเก้าอี้เหยียบไปตั้งนางกำนัลยื่นค้อมตัวอยู่หน้ารถด้วยกิริยาสำรวม ยื่นมือออกไปหน้ามาน แต่ในดวงตาลับผายแววเยาะหยัน หากต้องพยายามสะกดกลั้นเอาไว้

สำหรับองค์หญิงของราชวงศ์ก่อนที่ได้รับการอุปถัมภ์จากจักรพรรดิในฐานะตัวนำโชค เพื่อแสดงถึงน้ำใจอันสูงส่งของพระองค์ สิ่งที่นางจะได้รับมีเพียงความเคารพยกย่องแต่เปลือยนอกเท่านั้น

เด็กหญิงอายุยังไม่ถึงสิบขวบคนหนึ่งออกมาจากรถม้าอย่างรวดเร็ว นางสวมชุดผ้าสำลี บนศีรษะประดับปิ่นว่อู่^๒ ผิวเนียนดุจหยก ขาวผ่องดุจหิมะ น่ารักน่าเอ็นดู เด็กหญิงกระโดดลงจากรถม้าโดยไม่เอานาทรต่อหิมะสปรกบนพื้น แล้ววิ่งไปยังมุ่มมุ่มหนึ่ง

ในมุ่มนั้นมีแฝงลอยเล็กๆ หม้อเคี้ยวน้ำตาลชั้น ผู้เฒ่าสวมเสื้อคลุมตัวนอกสีเทาอมกำลั่งก้มหน้าก้มตาปั้นน้ำตาล เมื่อเห็นเด็กหญิงผู้งดงามราวหยกสลักวิ่งมาหา ผู้เฒ่ายิ้มน้อยๆ อย่างเอื้อเอ็นดู “ก๊วยเหริน” ต้องการซื้อภาพวาดน้ำตาลหรือชอรับ”

องค์กรฯที่ตามหลังเด็กหญิงมาแอบรู้ลึกลับว่าผู้เฒ่าคนนี้เป็นตุ้ประหลาด แต่ขณะนั้นเขาบอกไม่ถูกว่าอีกฝ่ายประหลาดที่ใด ได้แต่ประสานมือบอกเด็กหญิงว่า “องค์หญิง ร่างกายล้ำค่าดุจทองคำ จะเอาแต่ใจไม่ได้นะชอรับ”

จักรพรรดิต้องการให้องค์หญิงคนนี้เป็นตัวนำโชค ดังนั้นองค์กรฯอย่างพวกเขาจึงต้องคุ้มกันตัวนำโชคคนนี้อยู่ดีมีสุข ไหนเลยจะรู้ว่าเพิ่งสิ้นคำเขา องค์หญิงน้อยจะกลับหันหน้ามามองเขาด้วยนัยน์ตาปริบๆ ทำให้องค์กรฯต้องนิ่งงันไปนาน และผลอพุดออกไปว่า

^๒ เครื่องประดับศีรษะในสมัยราชวงศ์หมิงถึงราชวงศ์ชิง สวมในฤดูหนาว มีลักษณะคล้ายหมวกที่ทำจากขนสัตว์ฟูฟ่องคล้ายกระต่ายที่ขุดตัวนอน

^๓ คำเรียกชนชั้นสูงอย่างให้เกียรติ

“หากชอบ จะซื้อกลับไปนิดหน่อยก็ได้ แต่อย่ากินมากนะขอรับ”

นักรบผู้ห้าวหาญเช่นเขา ไร้ภูมิต้านทานเด็กน้อยหน้าตาน่ารักอย่างสิ้นเชิง

“ก๊วยเหรินชอบอันไหนหรือ” รอยยิ้มบนใบหน้าของผู้เฒ่าแลดูอบอุ่นมากยิ่งขึ้น เขาชี้นิ้วไปที่ภาพวาดน้ำตาลหลากหลายรูปแบบที่วางอยู่บนกองฟาง บนนั้นมีภาพบุรุษ สตรี ดอกไม้ สัตว์ ไปจนถึงภาพทิวเขาธาราที่ดูมีชีวิตชีวา

คงโหวไม่รู้ว่เพราะเหตุใด เพียงเห็นแผงภาพวาดน้ำตาลแผงนี้แล้วถึงได้รีบลงจากรถม้าโดยไม่สนใจสิ่งใด แม้นางจะอายุใกล้ลิบชวบ แต่ในความทรงจำของเด็กหญิง นางเพิ่งจะเคยออกจากวังแค่สามครั้งเท่านั้น

ครั้งแรกคือ ยามที่วังหลวงถูกกองทหารบุกเข้าโจมตี นางในพานางหนีออกมา แต่ยังไม่ทันพ้นประตูเมืองก็ถูกทหารฝ่ายกบฏจับตัวกลับไป

ครั้งที่สองคือ หลังจากจักรพรรดิองค์ใหม่ขึ้นครองราชย์แล้ว แต่งตั้งนางผู้เป็นธิดาของจักรพรรดิองค์ก่อนเป็นองค์หญิงผิงหนึ่ง และจัดขบวนยิ่งใหญ่พานางไปทำพิธีบวงสรวงสวรรค์ ทำให้ผู้คนกว่าครึ่งค่อนนครแซ่ซ้องสรรเสริญในความเมตตาของจักรพรรดิ เด็กหญิงมองออกไปนอกหน้าต่าง เห็นท่าทางอยากรู้อยากเห็นของฝูงชนสองข้างทางทำให้นางรู้สึกเหมือนเป็นสิงโตชนทองที่ถูกเลี้ยงไว้ในอุทยาน และชาวเมืองพวกนี้คือคนที่มาชมสัตว์เลี้ยงในวัง

ครั้งที่สามคือวันนี้ เนื่องจากพระธิดาที่จักรพรรดิรักที่สุดเดินทางกลับเมืองหลวง บรรดาสตรีสูงศักดิ์ของฝ่ายในจึงต้องออกนอกเมืองเพื่อไปต้อนรับ

คงโหวดีใจมาก และอยากให้ษัตริย์องค์ใหม่มีพระธิดาออกเรือนไปเยอะๆ เพื่อที่ทุกครึ่งเวลาพวกนางเดินทางกลับมา^๔ คงโหวจะได้ถือโอกาสออกนอกวังไปดูอะไรๆ ด้วย พอได้ยินคำถามของผู้เฒ่า เด็กหญิงชี้นิ้วไปที่ภาพเขียนหญิงเบิกดาเรเหยียบจันทร์แล้วบอกว่า “ข้าอยากได้ภาพนี้”

“ได้ขอรับ” เจ้าของแผงใช้ช้อนตักกาน้ำตาลที่ได้ที่แล้วมาขึ้นรูปบนเขียงไม้อย่างรวดเร็ว ท่าทางของเขาดูชำนาญชำนาญมาก สีหน้าตั้งอกตั้งใจอย่างยิ่งยวด

^๔ตามประเพณีจีน หลังจากบุตรสาวแต่งงานออกไปได้ระยะหนึ่งแล้ว จะต้องพาสามีกลับมาเยี่ยมพ่อแม่ที่บ้าน

เหมือนกำลังทำภารกิจใหญ่ที่สุดในชีวิต

คงโหวเบิกตากว้างมิกล้าจะพริบตา เพราะกลัวว่าตนจะพลาดกระบวนการอันน่าอัศจรรย์นี้ เกล็ดทิมะปลิวมากระทบใบหน้าของเด็กหญิงจนแดงกำ ทำให้เจ้าของแผงอดพูดไม่ได้ว่า “ท่านองครักษ์ วันนี้หิมะตกหนัก กุ้ยเทรินอายุยังน้อยระวังจะโดนลมหนาว”

เมื่อน้องครักษ์ถึงเพิ่งได้สติและโบกมือให้นางกำหล่นำร่มคันหนึ่งมาทางให้คงโหว ขณะนั้นเขารู้แล้วว่ามิที่ใดที่ผิดปกติ นั่นคือผู้เฒ่าคนนี้ได้มีท่าทีหวาดเกรงพวกเขา ทำให้ดูแตกต่างจากชาวบ้านทั่วไป

เจ้าของแผงมองหน้าคงโหวยิ้มๆ คงโหวยกมือขึ้นปิดปากเพื่อไม่ให้ทันเปลือยออกมา ดวงตากลับโค้งเป็นรูปจันทร์เสี้ยวอย่างสมบูรณ์ ไม่นานภาพวาดน้ำตาลก็สำเร็จ เจ้าของแผงฝีมือดีมาก ทำให้ภาพวาดน้ำตาลรูปเขียนหญิงแลดูงดงามสดใสดูแจ่มใส และตัวเขียนหญิงผู้กำลังเห็นตัวขึ้นสู่ท้องฟ้าก็มีกลิ่นอายของเขียนผู้ลึกลับ

“งามจริง ๆ นี่เป็นภาพวาดน้ำตาลที่งามที่สุดในบรรดาภาพวาดน้ำตาลที่ข้าเคยเห็นมา” ความจริงคือนางเพิ่งจะเคยเห็นภาพวาดน้ำตาลเป็นครั้งแรก

“องค์หญิงผิงหนิง” นางข้าหลวงผู้สวมชุดฤดูหนาวสีมรกตเดินมากล่าวสีหน้าหนึ่ง “ไปได้แล้วเจ้าค่ะ”

ด้านหลังของนางข้าหลวง ห่างออกไปไม่ไกล มีสตรีชั้นสูงสองสามคนยืนกระซิบกระซาบอยู่ข้างรถม้า เห็นได้ชัดว่าพวกนางกำลังหัวเราะเยาะคงโหวองค์หญิงของราชวงศ์ก่อนผู้เคยสูงส่งเหนือผู้ใด มาวันนี้กลับตกอับถึงเพียงนี้ การได้เห็นทว่าร้ายคงโหวสร้างความบันเทิงแก่พวกนางอย่างยิ่ง

ทว่าปฏิกิริยาของคงโหวมักจะทำให้อารมณ์ดี ๆ ของพวกนางต้องลดน้อยลงเสมอ เมื่อเด็กหญิงไม่ได้รู้สึกไร้สาระกับเสียงหัวเราะเยาะของพวกนาง ไม่เสียใจไม่โกรธ ไม่แม้แต่จะหวาดกลัว ซ้ำยังมองเห็นพวกนางตาปริบๆ เหมือนพวกนางกำลังทำเรื่องไร้สาระ

และครั้งนี้ปฏิกิริยาของคงโหวก็เป็นเหมือนเดิม เด็กหญิงเพียงหยิบจี้เงินรูปถั่วลิสงจากถุงผ้าปักอันหนึ่งออกมาส่งให้เจ้าของแผงโดยไม่สนใจสีหน้าเย็นซา

ของนางข้าหลวง พุดกับเจ้าของแผงว่า “ภาพวาดน้ำตาลของท่านามยิ่งนัก เหมือนที่เขียนบรรยายไว้ในหนังสือเลย”

เจ้าของแผงมีเส้นผมขาวโพลน เสื้อผ้าที่สวมอยู่บนตัวเก่าปุปะ ทั้งที่อากาศหนาวจัดขนาดนี้ แต่เขายังออกมาขายภาพวาดน้ำตาล เชื่อว่าคงมีชีวิตที่ยากลำบาก คงโหวคิดว่าการที่ตนยินยอมผู้เฒ่าลัทธิสองสามประโยค อาจทำให้เขามีความสุขขึ้นบ้าง

ราษฎรล้วนมีชีวิตที่ยากลำบาก แม้นางจะไม่ค่อยเข้าใจเรื่องนี้ แต่ก็เคยอ่านเจอในหนังสือ

“องค์หญิง!” สีหน้าของนางข้าหลวงเครียดขึ้น น้ำเสียงเยียบเย็น “นี่คือมารยาทราชสำนักของท่านหรือเจ้าคะ”

คงโหวหยิบภาพวาดน้ำตาลที่ห่อด้วยกระดาษเปลือกข้าวขึ้นมาอย่างระมัดระวัง นางหันหลังและแอบย่นจมูกก่อนหันหน้ากลับไปหาอีกฝ่ายด้วยกิริยาน่ารักน่าเอ็นดูเหมือนเดิมว่า “ขอบคุณก๊วกู๋ที่ตัดเตือน”

นางข้าหลวงยิ้มแต่นัยน์ตาไม่ยิ้มด้วย “องค์หญิงเข้าใจดีแล้วเจ้าคะ”

คงโหวได้แต่ทำเป็นมองไม่เห็นรอยหมิ่นหยันในดวงตาของนางข้าหลวง ชุกภาพวาดน้ำตาลไว้ในแขนเสื้อ เตรียมกลับไปขึ้นรถม้า แต่ไม่ระวังเหยียบถูกโคลนบนพื้นทำให้โคลนกระเด็นถูกชายกระโปรงของนางข้าหลวงเล็กน้อย

นางข้าหลวงจ้องโคลนที่เปื้อนกระโปรงด้วยสีหน้าบ่นยากอย่างที่สุด แต่มีกลิ่นแสดงความไม่เคารพคงโหวซึ่งหน้า

“องค์หญิง กุลสตรีพึงสำรวมกิริยาจากา เดินเข้าถอยออกอย่างระมัดระวัง...” นางข้าหลวงพุดยังไม่ทันจบคำ ลมหอบใหญ่ก็พัดมาพร้อมเกล็ดหิมะ ละอองน้ำแข็งหนาวจัดเสียดกระดูกซัดใส่หน้าของนางเต็ม ๆ ไม่ต่างจากคมมีดกรีดใส่ผิวเนื้อทำให้รู้สึกเจ็บมาก

ลมสลาตันหอบนั้นพัดหายไปอย่างรวดเร็ว นางกำนัลที่ทางร่มกันให้คงโหวหันหน้าไปดูแล้ว ร่มผ้าไหมถูกพัดจนพังทำให้ต้องร้องอุทานออกมา

๔ เป็นคำเรียกสตรีอาวุโสในวัง

นางข้าหลวงตกใจเพราะเสียงร้อง เตรียมจะอบรมนางกำนัลที่ไม่รู้จักก็รีบมารายท แต่ยังไม่ทันจะได้เอ่ยอะไร ภาพตรงหน้ากลับทำให้นางต้องตกตะลึงพริ้งเพริด

เพราะแสงรัศมีสีรุ้งพร่างพรายฉายวาบ ละม้ายมีเขียนเสด็จลงมา ผู้เฒ่าที่บั้นภาพวาดน้ำตาไหลตายไปแล้ว ในมูมนั้นเหลือเพียงความว่างเปล่าเหมือนไม่เคยมีใครอยู่ที่นั่นมาก่อน

เรื่องนี้ถูกเล่าลือต่อ ๆ กันทั่วเมืองหลวงอย่างรวดเร็ว ใจความประมาณว่าจักรพรรดิจึงหรงคือผู้ที่สวรรค์ประทานลงมาให้เป็นประมุขของใต้หล้า เขียนจึงเสด็จลงมาเยือน จักรพรรดิจึงหรงพลอยได้อานิสงส์ ได้รับการแซ่ซ้องจากเหล่าบัณฑิตมากมาย และราษฎรต่างเรียกขานพระองค์ว่าจักรพรรดิผู้ทรงธรรม

ในฐานะองค์หญิงของราชวงศ์ก่อน คงโหวมีพระบิดาเป็นคนเสเพล กลุ่มหล่นนารีและเสียงดนตรี ตำหนักหลังเลี้ยงดุนักดนตรีเอาไว้มากมาย ไม่สนใจราชกิจ เปิดโอกาสให้ขุนนางกังฉินเข้ามากุมอำนาจ สร้างความเดือดร้อนให้ราษฎร

ยามที่ราชวงศ์ก่อนถูกล้มล้าง นอกจากขุนนางเก่าแก่ที่ยังคงยึดถือธรรมเนียมเดิม บริภาษกษัตริย์องค์ปัจจุบันว่าไม่จงรักภักดี มักใหญ่ใฝ่สูงแล้ว ก็ไม่มีผู้ใดแสดงออกว่าไม่พอใจเลยสักคน

การทำตัวเป็นทราชาธิปไตยเป็นเรื่องเสื่อมเสียต่อบรรพชน คงโหวจึงไม่ได้สนใจพระบิดาเสเพลมากนัก สิ่งเดียวที่ทำให้นางเสียใจคือภาพวาดน้ำตาที่ถูกแย่งไป เพราะนั่นเป็นภาพวาดน้ำตาภาพแรกในชีวิตของนาง

ทว่าผู้ที่แย่งเอาภาพวาดน้ำตาของนางไปคือจักรพรรดิองค์ปัจจุบัน แล้วจะให้นางทำอะไร นอกจากใช้สองมือประคองส่งให้อย่างว่าง่าย หลังจากจักรพรรดิจึงหรงได้ภาพวาดน้ำตาไปแล้วก็ให้นางข้าหลวงส่งภาพวาดน้ำตามาให้คงโหวมากมาย มีทุกระชาติทุกสีล้วน แต่คงโหวกลับรู้สึกว้าภาพวาดน้ำตาพวกนี้ดีสู้ของนางไม่ได้เลยสักภาพ เพราะความรู้สึกยามที่ได้ยินคอยภาพวาดน้ำตาอยู่ข้างเตาจนเสร็จคือสิ่งที่ภาพวาดน้ำตาภาพอื่น ๆ มีอาจเทียบเคียงได้

เดือนสามตามปฏิทินจันทรคติ มี่งานฉลองประจำปี

คงโหวเปลี่ยนมาใส่ชุดหรูหราที่นางข้าหลวงจัดเตรียมเอาไว้ให้ และปล่อยให้พวกเขาแต่งกายนางเหมือนดรุณีหยกผู้ติดตามเขียนไปร่วมงานเลี้ยง

เมื่อคงโหวไปร่วมงานเลี้ยงและได้พบบรรดาขุนนางเก่าแก่ พอพวกเขาเห็นคงโหวที่แต่งกายงดงามเต็มยศก็รู้สึกวางใจมากขึ้น

การที่จักรพรรดิดีต่อองค์หญิงของราชวงศ์ก่อนเช่นนี้ เป็นเพราะเขาเห็นแก่ขุนนางเก่าแก่ผู้มีกำลังความสามารถของราชวงศ์ก่อนกลุ่มนี้

คงโหวไม่สนใจว่าพวกขุนนางใหญ่คิดอย่างไร นางเอาแต่ก้มหน้าก้มตากินอาหาร เนื่องจากหากเป็นยามปกติ เด็กหญิงไม่มีทางได้กินอาหารดี ๆ เหล่านี้ในมุมหนึ่ง พวกนักดนตรีกำลังบรรเลงเพลงไพเราะเสนาะหู นักดนตรีหญิงที่หิวผมเป็นทรงเขียนเห็นใช้มือขาวผุดผ่องดีดสายคงโหว หัวหงส์ตัวหนึ่ง

คงโหวหัวหงส์ตัวนี้เป็นผลงานของช่างฝีมือที่น่าขึ้นถวายจักรพรรดิผู้สวรรคตในราชวงศ์ก่อน จักรพรรดิผู้สวรรคตองค์นั้นชอบคงโหวหัวหงส์มาก ประจวบเหมาะกับพระธิดาเพียงคนเดียวถือกำเนิด จึงตั้งชื่อพระธิดาว่าคงโหว

นามนี้ฟังดูไม่ค่อยเป็นโล้เป็นพายนัก แต่จักรพรรดิผู้สวรรคตมิได้รักใคร่หวงโห่^๖ กับพระธิดา หลงใหลเสียงดนตรีเพียงอย่างเดียว แม้หวงโห่จะไม่พอใจ แต่จะทำอย่างไรได้ ด้วยเหตุนี้ถึงคงโหวจะอายุยังน้อย นางกลับรู้มานานแล้วว่าดวงชะตากำหนดชาติกำเนิดของนางไม่ดีเอง ถึงได้เจอพระบิดาที่พึ่งพาไม่ได้เช่นนี้ แม้แต่ชื่อของลูกยังไม่ตั้งใจตั้ง

ยามนี้การนำคงโหวหัวหงส์ออกมาตีดย่อมเป็นการดูหมิ่นคงโหวอย่างไม่ต้องสงสัย และคนที่ออกคำสั่งก็คือองค์หญิงใหญ่ผู้เป็นพระเชษฐภคินีของจักรพรรดิ ดังนั้นต่อให้ใครต่อใครรู้เรื่องนี้ดีเพียงใดก็ได้แต่ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้อย่างเดียว

สวามีขององค์หญิงใหญ่เสียชีวิตด้วยน้ำมือของแม่ทัพของราชวงศ์ก่อน

^๖ เครื่องดนตรีประเภทสายของจีนโบราณ ลักษณะคล้ายพิณที่ต้องนั่งดีดด้านข้าง

^๗ พระอัครมเหสีในจักรพรรดิองค์ปัจจุบัน

ด้วยเหตุนี้องค์หญิงใหญ่จึงเกลียดชังอดีตจักรพรรดิยิ่งนัก และพลอยเกลียดคองโหวที่เป็นสายโลหิตของราชวงศ์ก่อนด้วย หากไม่ใช่เพราะองค์หญิงใหญ่อยังพอมีสติ รู้ว่าไม่สมควรทำร้ายเด็กหญิงอายุยังไม่ถึงสิบขวบต่อหน้าพวกขุนนางแล้วเกรงว่านางคงเอ่ยวาจาไม่น่าฟังกับคองโหวหลายประโยค

เสียดายที่แผนกระทบกระเทียบอ้อมๆ นี้ไม่ส่งผลใดต่อกองโหว เพราะตั้งแต่ต้นจนจบหยันตากลมโตขององค์หญิงของราชวงศ์ก่อนคนนี้มีแต่แววไร้เดียงสา นางส่งยิ้มน้อยๆ ให้บรรดาสตรีทั้งหลาย ก่อนก้มหน้าก้มตากินอาหารอย่างไม่รู้ถึงความเย้ยหยัน

เรื่องนี้ทำให้องค์หญิงใหญ่ไม่พอใจยิ่ง นางจึงวางจอกสุราในมือลงบนโต๊ะอย่างแรง และพูดกับคองโหวว่า “องค์หญิงผิงหนิง เจ้าคิดว่าคองโหวคนนี้เป็นอย่างไร”

คองโหวกะพริบตาปริบๆ มองพิจารณาอยู่นานก่อนตอบ “งามดีเจ้าค่ะ”

องค์หญิงใหญ่นิ่ง คอยฟังประโยคต่อไป

แต่คองโหวเพียงมองนางด้วยหยันตากลมโตที่ตาขาวกับตาดำตัดกันอย่างชัดเจน คล้ายอยากถามว่านางต้องการฟังสิ่งใดจากตนหรือ ความคิดอ่านของพวกผู้ใหญ่ช่างน่าประหลาดเสียจริง...

องค์หญิงใหญ่อ่านสายตาคู่มือออก นางจึง... คับอกคับใจยิ่งนัก และนึกอยากคว้าโต๊ะเต็มที แต่ที่นั่นคืองานเลี้ยงของราชสำนัก นางจึงยังมีหน้าตาที่ต้องรักษา

บรรดาสตรีสูงศักดิ์รู้ดีว่าองค์หญิงใหญ่ไม่ชอบคองโหว พอเห็นองค์หญิงใหญ่มีสีหน้าปั่นยากก็พากันจับกลุ่มซุบซิบและหัวเราะคิกคัก เพียงแต่เรื่องที่คุยกันนั้นไม่พ้นไปจากความไม่เอาไหนของราชวงศ์ก่อน กับการยกยอราชวงศ์ปัจจุบัน การกระทำเหล่านี้ล้วนแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าต้องการเหินแสมคองโหว

คองโหววางตะเกียบเงินลงและส่งยิ้มน้อยๆ อย่างเป็นมิตรให้พวกผู้ใหญ่ที่ดีแต่ทำเรื่องไร้สาระ

คำพูดบางคำสามารถใช้ออวยยิ้มน้อยๆ ชดเชย หรือถ้ายิ้มเดียวไม่พอก็ให้สองยิ้มเลยแล้วกัน คองโหวอายุยังไม่ถึงสิบขวบแต่กลับมีจิตใจกว้างขวาง มักคิดถึงผู้อื่น

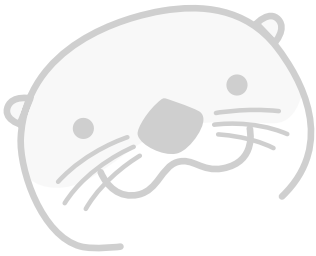
แต่ในทางดีเช่นนี้เสมอ

ทว่าเหล่าสตรีสูงศักดิ์กลับโกรธที่เด็กหญิงส่งยิ้มน้อยๆ ให้ ทั้งที่พวกนางเองก็
ก็ไม่วู้ด้วยซ้ำว่าเหตุใดถึงต้องโกรธ

ขณะที่หลายคนเตรียมระเบิดอารมณ์ออกมา ท้องนภาพล้นปรากฏแสงสีเงิน
สว่างจ้าเหนือตำหนักทั้งหลัง

ทุกคนพากันเงยหน้าขึ้นมอง สีหน้าตื่นตะลึง

คงโหวกมือทำคางพลางเงยหน้าขึ้นมอง บรรพชนทั้งสิบแปดรุ่นเจ้าขานี้
นางได้เห็นท่านเซียนแล้วจริงๆ ใช่มั้ยหรือไม่ว่าคะ

ทดลองอ่าน

๒

คงโท เคยชื่อนิยายการบำเพ็ญเพียรเป็นเซียนเอาไว้ในห้องสรงเล่น นิยายเล่มหนึ่งเล่าเรื่องนักดาบผู้มีจิตใจเมตตาปราณี เห็นใจคนยาก ช่วยเหลือ คนอ่อนแอ วันหนึ่งเขาออกจากสำนักแล้วช่วยผู้เฒ่าที่ถูกอัมพาตอัมปลักษณ์ ตัวเหม็นรั้งแก ความจริงแล้วผู้เฒ่าคนนั้นเป็นเซียนบนสวรรค์แปลงร่างมา โดยมอบยาเซียนเม็ดหนึ่งแก่นักดาบเพื่อเป็นรางวัลที่เขาจิตใจดีงาม เมื่อนักดาบ กินยาเซียนเข้าไปแล้ว เขาก็สำเร็จเป็นเซียนภายในชั่วพริบตาและขึ้นไปเป็น ชุนนางเซียนบนสวรรค์

ยังมีอีกเล่มหนึ่งที่น่าอัศจรรย์ยิ่งกว่า ตัวเอกเป็นนายพรานธรรมดา วันหนึ่งไม่ระวังพลัดตกหน้าผาแล้วเกือบตำราวิชาบำเพ็ญเพียรได้เล่มหนึ่ง เขา จึงก้าวเข้าสู่มรรคาธรรมยิ่งใหญ่ นายพรานต้องเผชิญกับบททดสอบยากลำบาก บนมรรคาธรรมยิ่งใหญ่นั้นกว่าจะมีผู้ส่งส่งยอมรับเขาเป็นศิษย์ในสังกัด สุดท้าย เขาได้เป็นถึงผู้นำสำนักบำเพ็ญเพียร ได้รับความเคารพยกย่องจากผู้บำเพ็ญเพียร ชายมากมาย และมีผู้บำเพ็ญเพียรหญิงหลายคนหลงรักเขา น่าเสียดายที่เล่มที่ คงโทอ่านไม่มีตอนจบ ทำให้นางอยากรู้เหลือเกินว่าตอนหลังนายพรานจะ บรรลุธรรมยิ่งใหญ่ สำเร็จเป็นเซียนหรือไม่

สำหรับคงโทผู้ไม่ค่อยมีโอกาสสัมผัสหนังสือของพวกชาวบ้าน นิยาย สองเรื่องนี้สนุกและมีสีสันยิ่งนัก บางครั้งเด็กหญิงยังนึกวาดฝันว่าอาจมีสักคืน ที่เดือนสว่างดาราดับแสง ท่านเซียนลงมาจากสวรรค์ บอกว่านางคือผู้ที่มี

คุณสมบัติบำเพ็ญเพียรซึ่งหายากยิ่งและรับนางเป็นศิษย์

ตอนเริ่มต้นผันเรื่องนี้ คงโหวยังไม่รู้จักตัวอักษรทุกตัวในหนังสือเลย ด้วยซ้ำ ยามอ่านเนื้อหาในหนังสือทั้งสองเล่มยังต้องใช้วิธีเดาส่ง มายามนี้เมื่อนางสามารถอ่านหนังสือทั้งเล่มถึงขั้นท่องกลับหลังได้คล่อง นางกลับไม่เคยเห็นท่านเขียนลงมาจากสวรรค์เลย

เมื่อก่อน ก่อนนอนคงโหวมักแอบบ่นอุบว่าท่านปู่เขียน เมื่อไรท่านจะมารับข้าเสียที เวลานั้นนางมีไข้เด็กน้อยอายุหกเจ็ดขวบอีกแล้ว พอเริ่มเรียนรู้ที่จะจำกัดความคาดหวัง เด็กหญิงจึงบ่นแค่สามถึงห้าวันครั้งเท่านั้น

นางได้แต่บ่นอย่างนี้โดยที่ท่านเขียนไม่เคยมาหา

ซ้ำหนังสือที่นางซ่อนไว้อย่างดีบดียังถูกนางข้าหลวงพบเจอ ท่านอาจารย์หลงโทะเด็กหญิงด้วยการให้ตัดหนังสือเป็นเวลาหนึ่งเดือน โดยบอกว่านางเป็นองค์หญิงของราชวงศ์ก่อน ไม่สมควรอ่านหนังสือเพื่อเจ้อเช่นนี้

ท่านอาจารย์บอกว่าเด็กไม่สมควรอ่านหนังสือไม่มีประโยชน์ เพื่อผันไว้สาระ

แต่คงโหวรู้สึกว่ามีสิ่งที่ท่านอาจารย์พูดไม่เป็นความจริง เพราะสองสามปีมานี้ หลังจากจักรพรรดิจิ่งหงขึ้นครองราชย์ เขาทำพิธีบวงสรวงสวรรค์ทุกปี และมักใช้คำพยากรณ์มาเน้นย้ำว่าเขาคือผู้ที่สวรรค์ให้ความสำคัญ ทำให้บรรดานางข้าหลวงต่างพูดเสมอว่าจักรพรรดิคือผู้ที่สวรรค์ประทานลงมา

พวกผู้ใหญ่มักเป็นอย่างนี้เสมอ ปากอย่างใจอย่าง

คงโหวย่อหน้ามุกเยาะพุดติกรรมเหล่านี้ของพวกเขา แต่แน่นอนว่าต้องแอบ ๆ เยาะ

ในยามที่ท้องฟ้าเหนือตำหนักสว่างจ้าขึ้นเรื่อย ๆ คงโหววางมือที่เท้าคางลง นัยน์ตามองรัศมีที่สาดลงมายังตำหนักไม่กะพริบ ท่านเขียนมารับนางใช่หรือไม่

รัศมีสีเงินเจิดจ้า บาดสายตาคงโหวจนรู้สึกเจ็บ นางต้องรีบใช้มือขยี้ตาซ้ายของตนเอง แล้วพินลึ้มตาขวาเอาไว้ พอตาซ้ายดีขึ้นแล้ว นางก็รีบลึ้มตาซ้าย และใช้มือขยี้ตาขวาต่อ

ท่านเขียนจะ...อาจจะมารับนางจริง ๆ ใช่หรือไม่

เหตุอัศจรรย์ที่เกิดขึ้น ทำให้ขุนนางทั้งปวงรับมือไม่ถูก แม้แต่จักรพรรดิ จึงหงยังเปลอลูกขึ้นจากที่นั่งและมองท้องฟ้าด้วยกิริยาที่มึนท้อแตกตื่น

ยอดกษัตริย์วีรบุรุษย่อมปรารถนาอำนาจและหญิงงาม ทว่าหลังจาก มีทุกสิ่งครบแล้ว พระองค์ยอมเพื่อฝันถึงชีวิตนิรันดร์ แม้จักรพรรดิ จึงหง จะเป็นกษัตริย์ที่อยู่ในกฎระเบียบ แต่ความทะเยอทะยานและความปรารถนา ที่ผู้เป็นกษัตริย์พึงมีก็ไม่ได้ด้อยไปกว่าผู้ใด

รัศมีสีเงินค่อย ๆ อ่อนแสงลง บุรุษสูงวัยในชุดสีเทาคนหนึ่งก้าวออกมา จากแสงสีเงินนั้น เส้นผมเขาขาวโพลน ใบหน้าอ่อนเยาว์ บนตัวไม่ได้สะพาย กระบี่และไม่มีของวิเศษ อากัปกริยามีลักษณะของผู้สูงส่งที่พ้นจากโลกีย์ทั้งหลาย แล้ว ทำให้จักรพรรดิและขุนนางทุกคนในที่นั้นต่างเชื่อมั่นจนหมดใจว่าบุคคลผู้นี้ คือเสียน

“ท่านเสียนใหญ่ลงมาที่แคว้นของเรา นับเป็นเกียรติยิ่งนัก” จักรพรรดิ จึงหง รีบก้าวออกไป จักรพรรดิผู้ที่กำลังยินดีจนแทบคลั่งหยุดอยู่ห่างจากท่านเสียน ในระยะห้าก้าว เนื่องจากเขาเป็นบุรุษที่มีความระมัดระวังยิ่งยวด ต่อให้อีกฝ่าย เป็น “ท่านเสียน” ก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น หลังการระแวกอีกฝ่ายอย่างเต็มพิธีการแล้ว จักรพรรดิ จึงหง กล่าว “ขอเชิญท่านเสียนนั่งก่อน”

ท่านเสียนยกมือขึ้น “ไม่จำเป็น”

วาจานี้ของท่านเสียนทำให้ทุกคนสะดุ้ง เนื่องจากท่านเสียนแสดงอาการ มีนตึงต่อจักรพรรดิ หรือสวรรค์จะไม่พอใจที่จักรพรรดิแย่งชิงราชบัลลังก์มาจาก อดีตจักรพรรดิ แต่กษัตริย์ในราชวงศ์ก่อนล้วนไร้สามารถทำให้สภานิกธอง ประสบกับความยากลำบาก หากพวกเขาไม่ก่อกบฏแล้วยังจะมีหนทางรอด อีกหรือ

ดูเหมือนท่านเสียนจะคาดเดาคิดของคนกลุ่มนี้ได้ เขาสูบเคราที่گرام “ที่เข้ามาวันนี้ เพื่อตอบแทนบุญคุณของคนคนหนึ่ง”

ตอบแทนบุญคุณหรือ

หัวใจของทุกคนเต้นกระหน่ำเมื่อได้ยินประโยคนั้น และหวังเหลือเกินว่า ผู้ที่ท่านเสียนต้องการตอบแทนบุญคุณจะเป็นตน เพราะจะมีผู้ใดบ้างที่ไม่อยาก

สร้างสายสัมพันธ์กับเซียน แต่โชคดีที่ทุกคนยังจดจำสถานะของตนได้ จึงไม่มีใครแสดงท่าทีกระตือรือร้นออกนอกหน้า

แม้จักรพรรดิจึงหิงจะรู้สึกผิดหวังอยู่บ้าง แต่อย่างน้อยท่านเซียนก็ไม่ได้ไม่พอใจเรื่องที่เขาชิงราชบัลลังก์จากราชวงศ์ก่อน เพียงแค่นี้ก็รู้สึกสบายใจแล้ว เขาหันไปมองบรรดาขุนนางที่ยืนอยู่ด้านล่าง ใต้เท้าจางเป็นผู้มีเมตตาและชื่อเสียงดีงาม ใต้เท้าหลี่คอยให้ความช่วยเหลืออาณาประชาราษฎร์เสมอ ยังมีใต้เท้าหวังที่เคยปกป้องรักษาราษฎรนับหมื่นก่อนเดินทางกลับมารับตำแหน่งที่เมืองหลวง ไม่รู้ว่าคนใดที่มีบุญวาสนาถึงเพียงนี้

“ไม่รู้ว่าท่านเซียนต้องการหาคนแบบใดหรือ” จักรพรรดิจึงหิงแสดงความใจกว้างอย่างมาก เพราะการที่ท่านเซียนขอบคุณขุนนางของพระองค์ ย่อมส่งผลดีต่อพระองค์เองเช่นกัน

“เด็กคนหนึ่ง” ท่านเซียนยิ้มลึกซึ้ง ยกคานเตาความหมาย “ข้าติดคังนางเรื่องเหตุปัจจุบัน”

เด็กหรือ

เด็กที่สามารถอยู่ที่นี้ได้มีแค่พระโอรส พระธิดา และพระนัดดาเท่านั้น จักรพรรดิจึงหิงจึงมั่นใจยิ่ง “ไม่รู้ว่าทายาทของเราคนใดที่มีวาสนากับท่านเซียน”

คงโหวที่ถูกพวกผู้ใหญ่บังเอิญไขว้จนมิถพยายามเขย่งปลายเท้าขึ้นเพราะอยากเห็นหน้าตาของท่านเซียน แต่กลับถูกพระนัดดาหญิงคนหนึ่งลากตัวกลับไป

พระนัดดาหญิงคนนี้อายุราวเจ็ดแปดขวบ นางพูดใส่หน้าคงโหวว่า “เจ้าเป็นแค่องค์หญิงสิ้นบัลลังก์ของราชวงศ์ก่อน อย่าหวังว่าจะเสนอนหน้า” เส่ตี้จู่ของนางเป็นโอรสสวรรค์ เช่นนั้นผู้ที่มีบุญคุณต่อท่านเซียนย่อมต้องเป็นพวกนางที่เป็นพระโอรสธิดาหรือพระนัดดาของเส่ตี้จู่เป็นแน่

นางข้าหลวงที่อยู่ข้างกายพระนัดดาหญิงเห็นดังนั้นก็ยื่นมือมากดคงโหวให้นั่งลง ไม่ยอมให้นางลุกขึ้นยืน จักรพรรดิในราชวงศ์ก่อนเป็นผู้ไร้ความรับผิดชอบ ไร้สามารถ พระธิดาของเขาย่อมต้องเป็นแค่กากเดนเช่นเดียวกันแล้วจะให้ท่านเซียนมาเห็นบุคคลที่เป็นเสนียดเช่นนี้ได้อย่างไร

แต่คงโหวไม่ยอม “ข้าอธิษฐานต่อท่านเซียน ขอให้พวกท่านมารับข้า”

บรรดาพระโอรสธิดาและพระนัดดาพากันหัวเราะเยาะเสียงเบา “ท่านเขียน จะมารับเสียดของราชวงศ์ก่อนเช่นเจ้าได้อย่างไร แม้แต่ราชบัลลังก์ ตระกูล ของพวกเจ้ายังรักษาเอาไว้ไม่ได้ แล้วยังฝันว่าจะมีวาสนากับท่านเขียนอีกหรือ”

คงโหวปากอ้าตาค้าง “พวกเจ้า...”

นางกำนัลรีบยื่นมือมาปิดปากคงโหวทำให้นางมีอาสงเสียดใจได้อีก เหล่า พระโอรสธิดาและพระนัดดาหัวเราะที่ ๆ เมื่อได้เห็นสภาพหน้าอานาถของคงโหว คอย จนนางข้าหลวงมาเรียกให้พวกเขาไปพบท่านเขียนแล้ว แต่ละคนก็จัดแต่งเสื้อผ้า และเดินออกไปด้วยกิริยาสำรวมเรียบร้อย

คงโหวมองดูเงาหลังของพวกเขาที่ค่อย ๆ เคลื่อนห่างออกไป นึกอยากจะ ยื่นมือไปคว้าชายเสื้อของอีกฝ่าย ทว่าพวกเขาเดินกันเร็วมาก ไม่นานก็หายลับ ไปในฝูงชน คงโหวคิดในใจว่าอีกไม่นานท่านเขียนคงจะเลือกเชื้อพระวงศ์คนใด คนหนึ่ง โดยไม่รู้เลยว่านางเคยอธิษฐานเอาไว้

นางกำนัลที่เป็นคนใจอ่อนเห็นคงโหวถูกนางข้าหลวงจับกอดแล้วรู้สึกสงสาร จึงอดกระซิบบอกนางไม่ได้ว่า “องค์หญิงอย่าว่านวยเลยเจ้าค่ะ จะได้ไม่...”

หากจักรพรรดิและหวังโฮ่วรู้ว่าองค์หญิงของราชวงศ์ก่อนवादหวังจะเข้า ไกล่ท่านเขียน เกรงว่าหลังจากท่านเขียนจากไปแล้ว องค์หญิงของราชวงศ์ก่อน ผู้นี้คงมีอาจรักษาศีวิตของตน

นัยน์ตากลมโตของคงโหวมีหยาดน้ำตาไหลริน นี่เป็นการร้องไห้ครั้งแรก หลังนางได้รับการแต่งตั้งให้เป็นองค์หญิงผิงหนิง เด็กหญิงร้องไห้อย่างไร้ลุ่มเสียง หยาดน้ำตาเม็ดโตพรั่งพรูลงมาไม่ขาดสาย จนเปียกมีอนางกำนัลและซึ่มหายไป ในแขนเสื้อสีน้ำเงินของนางกำนัลคนนั้น

ตอนพระมารดาเชื่อดคอตตนเอง นางบอกคงโหวว่าจงมีชีวิตอยู่ต่อไปและ จงมีรอยยิ้มอยู่เสมอ

คงโหวทำตามคำสอนของพระมารดามาโดยตลอด แต่วันนี้นางทนไม่ไหว อีกแล้ว และน้ำตาก็ไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่ง ทำให้เด็กหญิงมีอาจะทำสิ่งใดได้ เพราะ นางไม่มีวิธีหยุดมันจริงๆ

คงโหวมองกลุ่มคนที่กักตัวนางไว้แล้วจะประวิตาลี ๆ เพราะอยากกลืน

เก็บน้ำตาลลงไป เพื่อที่นางจะได้มองเห็นอะไร ๆ ชัดขึ้น ทว่าน้ำตาลกลับไหลพรู
ไม่ขาดสาย ทำให้สายตาของนางพร่ามัว มองเห็นภาพเบื้องหน้าไม่ชัดเจน

ทันใดนั้นกำแพงมนุษย์หนาแน่นคล้ายถูกกระแทก ทำให้พวกเขากระเด็น-
กระดอนไปซ้ายขวา เปิดทางโล่งสายหนึ่งแก่สายตานาง คงโหวเบิกตากว้างเต็มที
และพยายามเงยหน้าขึ้นมองเงาร่างสีเทาที่ดวงตาของนางเห็นเป็นภาพเลื่อนราง

วังทรงค่อมกายลงอุ้มคงโหวจากมือของนางกำนัล ก่อนหันไปมองทุกคน
“แม่ นางน้อยผู้นี้คือผู้มีพระคุณของข้า”

เสียงอุทานดังลั่นตำหนัก ไม่ว่าจะอย่างไรบรรดาขุนนางบุ๋นบุญนับร้อยก็คิดไม่ถึง
ว่าผู้ที่มีวาสนากับท่านเซียนจะเป็นสายโลหิตที่เหลืออยู่เพียงหนึ่งเดียวของราชวงศ์
ก่อน

“ท่านเซียน...” จักรพรรดิจึงหมองคงโหวที่ผมเผ้ายุ่งเหยิง “เด็กหญิงคนนี้
คือธิดาบุญธรรมของเรา องค์หญิงผิงหนึ่ง”

วังทรงหยิบเสื้อคลุมตัวหนึ่งออกมาจากถุงวิเศษและคลุมให้เด็กหญิงที่พับ
อยู่บนไหล่ของเขาอย่างว่องไว ก่อนหันไปกล่าวกับจักรพรรดิจึงหว่า “เด็กคนนี้
มีวาสนากับข้า”

จักรพรรดิจึงหตอบโดยไม่ต้องหยุดคิด “การที่เฉียนหนี่ว^{*} มีวาสนากับ
ท่านเซียนนับเป็นบุญของเฉียนหนี่วแล้ว มิสู้ให้นางปรนนิบัติข้างกายท่านเซียน
และทำประโยชน์แก่ท่านเถิด”

มีหรือที่วังทรงจะดูไม่มากกว่าจักรพรรดิแดนมนุษย์ผู้นี้ไม่ได้ดูดำดูดีเด็กหญิง
ตัวน้อยคนนี้ ทว่าเขาเป็นผู้บำเพ็ญเพียรจึงไม่อยากรสใจ เพียงกล่าวด้วยน้ำเสียง
ราบเรียบว่า “ข้าเห็นว่าเด็กน้อยคนนี้มีได้มีบุญวาสนาเป็นพระโอรสธิดาของ
ฝ่าบาท การที่ข้าพานางไปย้อมเป็นการสมควรกว่า”

จักรพรรดิจึงหงประดักประเดิดอยู่บ้าง เนื่องจากเป็นจักรพรรดิผู้ก่อตั้ง
ราชวงศ์ใหม่ จะไปมีบุญวาสนามีโอรสธิดาสายโลหิตของราชวงศ์ก่อนได้อย่างไร
แม้เขาปรารถนาจะเชื่อมสายสัมพันธ์กับท่านเซียน แต่เวลานี้เมื่อถูกท่านเซียน

* คำเรียกสตรีที่ยังเยาว์วัยและไม่รู้ประสปีระสาอย่างให้เกียรติ

เปิดโปงเรื่องของเขาอย่างไร้หน้าใจจนใบหน้าเห่อร้อนแล้ว สิ่งที่ได้คงมีเพียงใส่ใจแผ่นดินของตนเท่านั้น หากไม่แล้วคงต้องขายหน้ามากกว่านี้ ดังนั้นจักรพรรดิจึงหึงจึงเปลี่ยนคำพูดเสียใหม่ “ท่านเขียนกล่าวได้ถูกต้อง”

บรรดาพระโอรสธิดาและพระนัดดาที่เพิ่งกลั่นแกล้งคงโหวเมื่อครู่พากันหลบอยู่ด้านหลังนางข้าหลวง มิกล้าให้ท่านเขียนเห็นตน และมิกล้าให้คงโหวเห็นพวกเขา

“ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าต้องขอลาก่อน” วังทงพูดจบก็ขึ้นไปเหยียบเมฆมงคลและเหาะจากไปทันที จักรพรรดิจึงหึงเห็นดังนั้นก็ค้อมกายคารวะอย่างเต็มพิธีการโดยไม่พักคิด “น้อมส่งท่านเขียน”

คงโหวที่พุบออยู่ในอ้อมแขนของท่านเขียนลอบมองลงไปเบื้องล่าง เห็นจักรพรรดิผู้สูงส่งทำตัวลีบและแสดงอาการนอบน้อม ไม่เหลือทำให้เห็นเลยแม้แต่น้อย

“ไม่ต้องมองหรอก นับจากนี้ต่อไปจงตัดขาดจากแดนธูลี สรรพสิ่งทั้งหลายในโลกนี้ไม่เกี่ยวข้องกับเจ้าอีก” วังทงลูบศีรษะที่ปกคลุมไปด้วยเรือนผมนุ่ม ๆ ของเด็กหญิงทำให้มวยคู่ที่ค่อนข้างเอียงของนางหลุดออก

คงโหวกระซิบ ใบหน้าแดงเรื่อ “ตามปกติแล้ว ข้ากินจุมากนะเจ้าคะ”

วังทงหัวเราะ “เจ้ากลัวว่าข้าจะเลี้ยงดูเจ้าไม่ได้หรือ”

“ข้า...ข้ากลัวท่านจะอึดข้าจนเหนื่อยมากกว่าเจ้าคะ”

วังทงก้มหน้าลงมองหยันตาจำขึ้นของเด็กหญิง “ผู้บำเพ็ญเพียรไหนเลยจะไม่ได้เรื่องถึงเพียงนั้น”

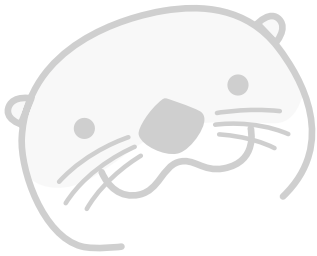
คงโหวลอบมองท่านเขียนแล้วรู้สึกว่าเขาดูคั่นตานัก นางคิดอยู่เป็นนานก็ยั้งนึกเรื่องของท่านเขียนไม่ออก หรือนางแค่ฝันไป

“ท่านเขียนเจ้าขา ท่านได้ยินคำวิงวอนของข้าเลยตั้งใจมารับข้า ใช่หรือไม่เจ้าคะ”

วังทงก้มหน้าลงสบตาที่เต็มไปด้วยความคาดหวังและความใฝ่ฝันของเด็กหญิง

“อืม” วังทงพยักหน้า รู้สึกหงุดหงิด

อาจเพราะนิสัยตาของเด็กคนนึงดงมเกินไปจนทำให้ตาเข่าที่มีชีวิตอยู่
มานานหลายร้อยปีอย่างเขามีอาจห้ใจทำให้นางต้องผิดหวัง โชคดีที่เขาไม่ใช่
นักบวช การพูดปดเล็กๆ น้อยๆ แบบไม่เจ็บไม่คันนี้จึงนับเป็นเจตนาดีอย่างหนึ่ง
คำโกหกที่เกิดจากเจตนาดีของผู้บำเพ็ญเพียรจะถือเป็นการมุสาได้อย่างไร

ทดลองอ่าน

ภายในห้องหนังสือ จักรพรรดิจึงหรงกับขุนนางใหญ่คนสนิท
เริ่มร่างพงศาวดาร “ท่านเขียนมาเขียน”

“สวรรคตซาบซึ่งในคุณธรรมอันประเสริฐของจักรพรรดิจึงประทานพรให้
แผ่นดินมีแต่ความสงบสุขสถาพร จักรพรรดิมีพระบัญชาให้องค์หญิงผิงหิง
รับใช้ท่านเขียน...”

ทันใดนั้นล้มหอบใหญ่พัดอุ้มน้ำต่างกระแทกเสียงดังปังปัง ทำให้เสนาบดี
ที่เตรียมบันทึกคำสั่งสรรเสริญจักรพรรดิและลิตรอนคุณงามความดีขององค์หญิง
ผิงหิงลงในพงศาวดารถึงกับไหลล้น และต้องจับเคราของตนที่ถูกลมพัดจนปลิว
กระจัดกระจายเอาไว้ ก่อนแก้คำเสียใหม่ “ท่านเขียนเล็งเห็นถึงไบหน้าอันใส
บริสุทธิ์และวาสนาความเป็นเขียนขององค์หญิงผิงหิงจึงประสงค์จะสนับสนุน
องค์หญิงผิงหิงให้เป็นเขียน องค์หญิงผิงหิงมีสิริโฉมดุจจตุรณีหยาของ
แจกเช่นเดียวกับจักรพรรดิและหวงโฮ่ว เป็นที่สนิทเสนหาของจักรพรรดิและ
หวงโฮ่วยิ่ง มาวันนี้ ผลบุญกุศลหนุนนำ จักรพรรดิสุดแสนปราโมทย์จึงมี
พระบัญชาให้สร้างอารามเขียนหญิงผิงหิงเพื่ออำนวยการแก่องค์หญิงผิงหิง
และอวยพรไพร่ฟ้าประชาราษฎร์...”

ลมหยุดพัดในบัดดล นอกจากหน้าต่างที่ถูกลมกระแทกให้เปิดออกแล้วก็
ไม่มีร่องรอยใดหลงเหลือ

บรรดาขุนนางที่อยู่ในห้องลอบถนหายใจ จักรพรรดิจึงหรงกระแอม

เสียงแห่ง “สั่งการลงไป ให้กรมช่างซ่อมแซมสุสานของอดีตจักรพรรดิ ถือเสี่ยวาเราช่วยองค์หญิงผิงหนิง นับรวมสายโลหิตของพวกเขาเป็นพระประยูรญาติของเรา”

“เป็นพระมหากษัตริย์คุณยิ่งแล้ว”

จักรพรรดิจึงหงี่ยม้อยๆ แต่แอบลอบถนอหายใจอยู่ในอก พระองค์จะทำอย่างไรได้ ในเมื่อกลัวว่าถ้าทำอะไรไม่เหมาะสมแล้ว สวรรค์จะลงทัณฑ์จนเดือดร้อนไปถึงพระภูมิเมืองของแผ่นดิน ช่างเถิดๆ ลูกผู้ชายต้องยึดได้หุดได้ จักรพรรดิที่คิดแต่จะรักษาหน้าเอาไว้อย่างเดียวยอมไม่ใช่ประมุขที่ดี

ถึงอย่างไรอีกพันปีต่อจากนี้ ผู้ใดจะรู้ว่าพระองค์กับองค์หญิงผิงหนิงไม่ได้เป็นพ่อลูกกัน ขอเพียงให้คนพูดกันมากๆ และเพิ่มเติมตัวอักษรลงในพงศาวดารอีกสักหน่อยยอมมีคนอื่นเชื่อเยอะแล้ว

คงโหวในยามนี้ไม่ได้ล่วงรู้เลยว่าจักรพรรดิจึงหงที่เคียดแค้นสูงส่งให้นางต้องเกรงขามพยายามขบคิดจนหัวแทบแตกเพื่อนับญาติกับนางให้จงได้ เด็กหญิงฟูบอยู่บนไหล่ของวังหงอย่างว่าง่าย และลอบมองลงไปเบื้องล่าง นำเสียดายที่ด้านล่างมีแต่สีดำทะมึน ไม่มีสิ่งใดให้ดู

ทันใดนั้นเด็กหญิงพลันเห็นประตูบานใหญ่สีเงินเปิดกว้างอยู่ห่างออกไปไม่ไกลนัก หรือนั่นจะเป็นประตูตำหนักเซียน

วังหงก้มลงมองเด็กหญิงตัวน้อยที่ทำตัวสงบเสถียรอยู่ในอ้อมแขนของเขา แล้วกระซิบลือคลุมบนตัวนางให้แน่นขึ้น “ผ่านประตูนี้ไปจะเป็นแดนพันโคค*ของพวกเรา”

ครั้นผ่านประตูบานใหญ่สีเงินเข้าไป คงโหวรู้สึกตัวเบาหวิว เมื่อนางลืมตาขึ้นอีกครั้ง ประตูสีเงินบานใหญ่บานนั้นก็หายวับไป เคียวจันทร์แขวนลอยอยู่บนนภา ดวงดาราเปล่งแสงเจิดจรัส สายลมยามค่ำพัดผ่านผิวแก้มของนาง

* หรือเรียกอีกอย่างว่าแดนบำเพ็ญ สันนิษฐานว่าหมายถึง แดนสุชาติตามความเชื่อของพุทธศาสนา นิกายมหายาน ไม่ใช่ดินแดนแห่งนิพพาน แต่เป็นดินแดนแห่งการบำเพ็ญเพียรเพื่อบรรลุนิพพาน

นำพาความเย็นระรินมาให้แต่ไม่ถึงกับหนาว

สิ่งที่ทำให้นางตื่นตะลึงมากที่สุดคือรถม้าที่ลอยอยู่บนท้องฟ้า บนรถม้าแขวนโคมแดง เสียงกระดิ่งดังกรังกรังไพเราะเสนาะหูเป็นที่สุด คงโหวจึงมองมันนานหน่อย ทว่ารถม้ากลับวิ่งหายลับไปอย่างรวดเร็วทำให้นางได้แต่มองทางซ้ายด้วยความผิดหวังอยู่บ้าง กลางอากาศยังมีคนอีกหลายคน แต่ละคนเหยียบกระบี่บ้าง เหยียบอาวุธหน้าตาประหลาดบ้าง มีแม้แต่เหยียบ...บั้งก็และจอบ

บุรุษวัยกลางคนที่เหยียบบั้งก็สังเกตเห็นสายตาของคงโหวจึงยิ้มและเข้ามาหา “สหายพาเด็กน้อยไปเที่ยวแดนมนุษย์มาละสิ ปีนี้เป็นปีหิมินดาราลิ้นจันทราก็หายากยิ่งชนิดพันปีจะมีสักครั้ง จะซื้อขนมกลับไปให้หนูน้อยกินสักหน่อยหรือไม่” जबคำ เขาหยิบกล่องไม้ใบหนึ่งออกมา ในนั้นมีขนมอยู่เต็มหน้าประหลาดที่ขนมพวกนี้ต่างมีรัศมีเปล่งประกาย ดูคล้ายดวงดาวบนฟากฟ้า

วังทงก้มมองคงโหวที่มีสีหน้าสับสนใจยิ่ง เขาลังเลเล็กน้อย “ราคาเท่าไร”

“หินวิเศษสามก้อนต่อหนึ่งกล่อง สองกล่องใช้หินวิเศษเพียงห้าก้อนเท่านั้น”

วังทงจ้องขนมในมือของชายวัยกลางคนอยู่นานแล้วส่ายหน้า “ไม่ละ” พุดจบ เขาก็อุ้มคงโหวเหาะจากไปโดยไม่สนใจเสียงร้องเรียกของชายวัยกลางคนคอยจมองไม่เห็นชายวัยกลางคนคนนั้นแล้ว วังทงจึงร่อนลงสู่พื้นและคลายแขนที่โอบรัดร่างของคงโหว เปลี่ยนมาจูงมือนางแทน “อาหารข้างนอกไม่สะอาดเวลานี้เจ้ายังไม่ได้อัศวีชาเซียน กินแล้วไม่ดีต่อร่างกาย”

“เจ้าคะ” คงโหวพยักหน้าแรงๆ เชื่อคำพูดของท่านเซียนอย่างไม่มีข้อกังขานางยกศีรษะขึ้นมองตรงไปข้างหน้า พบว่าด้านหน้ามีประตูเมืองสูงใหญ่บานหนึ่งเหนือประตูสลักอักษรว่า “ยงเฉิง” ตัวอักษรสองตัวเปล่งแสงเจิดจ้าท่ามกลางความมืดยามราตรี

สิ่งที่ทำให้คงโหวตื่นตกใจที่สุดไม่ใช่ตัวอักษรสองตัว หากเป็นถนนที่มีแสงไฟสว่างพร่างพราวหลังประตูเมือง รถม้าและเรือที่เหาะเหินอยู่กลางอากาศ ซ้ำยังมีคนนั่งอยู่ด้วย

“ท่านเซียน ที่นี่...คือที่ที่ท่านเซียนอาศัยอยู่หรือเจ้าคะ” คงโหวปากอ้า ตาค้าง นางแหงนหน้าขึ้นมองคนงามแต่งกายหรูหราที่เหาะอยู่เหนือศีรษะตน แล้วนึกกวาดหวังว่าสักวันนางจะสามารถเหาะเหินเดินอากาศได้เหมือนท่านเซียนเหล่านี้

การเหาะคือความฝันของเด็กส่วนใหญ่ คงโหวก็ไม่ใช่ออกยกเว้น

“ที่นี่ไม่มีเซียน ที่นี่คือเมืองยงเฉิงในแดนพันโศก” วังทงจูงมือคงโหว เดินผ่านประตูเมืองสูงใหญ่ ทำให้นางเดินเข้าสู่ดินแดนแห่งนี้อย่างสมบูรณ์

ผู้คนที่สัญจรไปมากับแสงไฟสว่างไสวทำให้ที่นี้เป็นเหมือนนครหลวงที่รุ่งเรืองที่สุด ทวารธมาและเรือที่ลอยว่อนอยู่กลางอากาศทำให้คงโหวตระหนกได้ว่าที่นี่ไม่ใช่เมืองหลวง

“ที่นี้มีมนุษย์สามัญที่เป็นแค่คนธรรมดา มีอาจบ่าเพ็ญเพียร และมีคนที่มีความพิเศษที่สามารถเข้าสู่เส้นทางแห่งการบำเพ็ญเพียรเป็นเงินเหรียญ^๒ได้” วังทงไม่เคยเลี้ยงเด็กเล็ก เขาจึงไม่รู้ว่าสมควรพูดคุยกับเด็กเล็กอย่างไร พอเห็นคงโหวมีท่าทีสนอกสนใจ เขาก็บอกตามตรง

“ที่นี่คือแดนบำเพ็ญในตำนาน ข้าไม่ใช่เซียนที่พวกเจ้าเรียก แต่เป็นแค่ผู้บำเพ็ญเพียรธรรมดาที่กำลังบำเพ็ญเพียร” วังทงนึกได้ว่าคงโหววาดฝันให้เซียนมารับนาง และเฝ้ามองตนด้วยสายตาเลื่อมใสศรัทธาแล้วให้ใจอ่อน “ข้าติดค้างเจ้าเรื่องเหตุปัจจุบัน ดังนั้นหากเจ้ามีคุณสมบัติในการบำเพ็ญเพียร ข้าจะรับเจ้าเป็นศิษย์”

“บำเพ็ญเพียรแล้ว ข้าจะได้เป็นเซียนใช่หรือไม่เจ้าคะ” นัยน์ตาทั้งสองข้างของคงโหวเปล่งประกายอยู่ท่ามกลางความมืดมิด

ไม่หรอก ตลอดหนึ่งพันปีที่ผ่านมา แดนพันโศกไม่เคยมีใครที่สำเร็จเป็นเซียน!

“แน่นอน” วังทงนั่งยองและลูบศีรษะของเด็กน้อย “ขอเพียงเจ้าตั้งใจบำเพ็ญเพียรและมีจิตใจแน่วแน่ ย่อมมีโอกาสสำเร็จ”

^๒ คำเรียกผู้บำเพ็ญเพียรอย่างยกย่อง

เขาไม่ได้โกหกเด็กน้อย แต่นี่เป็นการให้กำลังใจด้วยความเมตตาของผู้ใหญ่

สำหรับคงโหวผู้ซึ่งเพิ่งเดินทางมาถึงแดนบำเพ็ญ ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนน่าสนใจไปหมด

วังทงจูงมือคงโหวเดินเข้ามา ทำให้คงโหวเห็นดอกไม้ที่ขยับได้เองโดยไร้ลม เห็นสัตว์ที่พูดภาษามนุษย์ รวมไปถึงนกแก้วที่พ่นน้ำได้

เดินไปได้ครึ่งทาง วังทงเห็นคงโหวมองกระต่ายตัวอ้วนอยู่นาน เขาจึงบอกว่า “กระต่ายธรรมดาอย่างนี้ไม่เหมาะจะเป็นสัตว์เลี้ยง หากเจ้าไม่คิดอยากเป็นอวี๋ไฮ่ว^๑ ทางที่ดีอย่าเลี้ยงสัตว์จะดีกว่า เพราะมันจะทำให้จิตวอกแวกง่าย”

คงโหวตั้งสายตากลับมาแล้วส่ายหน้า “ข้าไม่อยากเลี้ยงสัตว์เจ้าคะ”

นางเลีย้มุมปาก เนื่องจากกระต่ายตัวนี้แลดูอ้วนพียิ่งนัก นางจึงคิดว่าน่าจะเอามาอย่างอโรย ปีที่แล้วมีพระสนมตำหนักหลังนางหนึ่งโกรธจัดเลยโยนกระต่ายตัวหนึ่งลงพื้นจนตาย คงโหวอยากเก็บมาอย่างกิน ไหนเลยจะรู้ว่าพวกนางกำนัลและขันทีกลับลงมือเร็วกว่า ทำให้คงโหวไม่มีโอกาสแม้แต่จะแตะขนกระต่ายสักเส้น

“เป็นเด็กดีจริง ๆ” วังทงตบศีรษะของคงโหวด้วยความปลอดโปร่งใจ ดูไปแล้วว่าที่ศิษย์ของเขาไม่ค่อยน่าเป็นห่วงนัก เรื่องคุณสมบัติยังไม่สำคัญเท่ากับความอ่อนน้อมง่าย

การปรากฏตัวของคงโหวทำให้วังทงเริ่มมองสิ่งมีชีวิตประเภทเด็กในแง่มุมใหม่

ครั้งเดินไปได้สองสามก้าว เขากลับพบว่าคงโหวยังคงจ้องกระต่ายตัวนั้นไม่เลิก เขาว่าน่าใจครู่หนึ่งก่อนลูบศีรษะของนาง “หากเจ้าเห็นอะไรที่ชอบใจจริง ๆ ก็ซื้อได้”

ว่าที่ศิษย์ของเขาอายุยังน้อย การตามใจนางเป็นบางครั้งคงไม่เป็นไร เพราะถึงอย่างไรกระต่ายก็กินแค่หญ้า ไม่ต้องสิ้นเปลืองค่าอาหาร

^๑ หมายถึง ผู้เชี่ยวชาญด้านการดูแล ผักผลไม้สัตว์

คงโหวได้แต่ส่ายหน้า “ไม่ซื้อเจ้าคะ”

“เด็กอย่างเจ้าเนี่ยนะ” วังทงนั่งยอง มองคงโหวอย่างจริงจัง

“เด็กเล็กย่อมมีสิทธิ์เอาแต่ใจตนเอง คอยให้เจ้าโตเมื่อไร อาจารย์จะไม่ตามใจเจ้าแล้ว” เขาคล้าตามตัวแล้วหยิบหินวิเศษออกมาสองก้อน วางลงบนมือของคงโหว “ไปเถิด”

คงโหวกำหินสีเขียวมรกตอบอุ่นไว้ในมือพลางสิ้นศรัทธา และเป็นฝ่ายจูงมือวังทง “ท่านอาจารย์ ข้าไม่อยากเลี้ยงกระต่ายเจ้าคะ”

“หรือจะเลี้ยงลูกสุนัข” วังทงมองลูกสุนัขที่อยู่ในกรงด้านข้าง “สุนัขตัวนี้ดูดีกว่ากระต่าย” ถึงค่าอาหารของสุนัขจะแพงกว่า แต่ถ้าศิษย์น้อยชอบ เขาก็ทนๆเอาหน่อยเถิด

คงโหวยังคงส่ายหน้า นางวางหินวิเศษใส่มือวังทง และชี้นิ้วไปที่ป้ายร้านที่อยู่ห่างออกไปไม่ไกล “ท่านอาจารย์ พวกเราซื้อนี้ดีกว่าเจ้าคะ”

วังทงหันหน้าไปดู ด้านนั้นเป็นแผงขายเนื้ออย่าง บนป้ายเขียนว่า “เนื้อกระต่ายอย่างหนึ่งตัวราคาสี่สิบเหรียญหก” ราคานี้เท่ากับหนึ่งในห้าของราคากระต่ายที่ยังมีชีวิต

เมื่อนั้นวังทงถึงเพิ่งเข้าใจว่าที่แท้สาเหตุที่ศิษย์ตัวน้อยเอาแต่มองกระต่ายไม่ใช่ว่านางอยากเลี้ยงสัตว์ แต่อยากกินเนื้อต่างหาก เขาจึงยึดหินวิเศษก้อนหนึ่งใส่มือของคงโหวแล้วโบกมือให้อย่างอารมณ์ดี “ไปซื้อสิ”

ไม่นานคงโหวก็ถือกระต่ายอย่างกลับมาสองตัว และเนื่องจากนางเป็นเด็กน่ารักและปากหวาน คนขายเลยแถมปิกโก๋ย่างให้นางไม้หนึ่ง

“ท่านอาจารย์ นี่เจ้าคะ” คงโหวส่งกระต่ายตัวอ้วนกับปิกโก๋ให้วังทงพร้อมยิ้มกว้างจนตาขมับหยี พอวังทงรับกระต่ายอย่างไปแล้ว นางก็ส่งเหรียญหกหกลสิบเหรียญที่คนขายทอนมาให้เขา

“อ่อยจริงเจ้าคะ” คงโหวที่เริ่มหิวแล้วกินเนื้อกระต่ายคำใหญ่ นางสูดจมูกและมองปิกโก๋ในมือของวังทง “คนขายเป็นคนดีจริงๆ นะเจ้าคะ”

“อืม” วังทงยิ้ม เขาไม่ได้บอกคงโหวว่าในบรรดาเหรียญหกที่คนขายทอนให้นั้นมีเหรียญปลอมอยู่สองเหรียญ วังทงกับเหรียญหกใส่กระเป่า

แล้วใช้แขนเสื้อบังขณะก้มหน้ากินเนื้อกระทาย

ในปีหมื่นดราลันจันทรที่พันปีจะมีสักครั้ง คงโหวที่เพิ่งมาถึงแดนบำเพ็ญ ได้กินเนื้อกระทายหนึ่งตัวเต็ม ๆ นางเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าแสงงามด้วยความ สุขใจ แดนบำเพ็ญนี้ช่างดีเหลือเกิน

“อันนี้ให้เจ้า” วังทงส่งปีกไก่ให้คงโหว “อาจารย์ไม่ชอบกินอันนี้”

“ขอบพระคุณท่านอาจารย์เจ้าค่ะ” คงโหวอ้าปากกว้างและกินปีกไก่ที่วังทง ส่งให้ โบหน้าที่เขื่อนคราบน้ำมันมีรอยยิ้มสดใส

รอยยิ้มนี้ทำให้วังทงคิดในใจว่าอย่าว่าแต่เด็กน่ารักแสนดีอย่างนี้จะอยาก กินปีกไก่เลย ต่อให้นางอยากกินปีกนกยูงหรือปีกหงสา เขาก็จะดันดันไปหา มาให้นาง

ปัญหาข้อเดียวคือต่อให้เขาพยายามมากเพียงใด... ก็คงไม่มีทางสำเร็จ

ตุม

เสียงระเบิดก็ก้องดังมาจากท้องฟ้ากะทันหัน คงโหวสะดุ้งเฮือก วังทงไม่สนใจว่ามีมือเขื่อนน้ำมัน เขายื่นมือออกไปรับร่างของคงโหวมา กอดไว้ “ศิษย์คนดี ไม่ต้องกลัว นี่เป็นพลูฉลองวันสิ้นปี”

ขณะนั้นวังทงไม่สนใจแล้วว่าคงโหวจะมีคุณสมบัติในการบำเพ็ญเพียร หรือไม่ เขาตกลงใจเรียกนางเป็นศิษย์เรียบร้อยแล้ว

คงโหวเงยหน้าขึ้นมองดวงดาวดงามเคลื่อนนภา ดวงดารากระจายอยู่ เหนือเวหาสาก่อนแปรสภาพเป็นฝนดาวตก ร่วงหล่นลงมา เด็กหญิงยื่นมือออกไป รับแล้วพบว่าประกายแสงเหล่านั้นเป็นแคร์คิมิวางเปล่า ไม่มีสิ่งใดที่จับต้องได้

ผู้คนมากมายบนถนนต่างไซโยให้ร้องอย่างคึกคักสนุกสนาน

ดาวพราวแสงอยู่นาน คงโหวเฝ้ามองมันพักใหญ่ เนื่องจากนับตั้งแต่ นางโตะมา เด็กหญิงยังไม่เคยเห็นภาพงดงามถึงเพียงนี้มาก่อน เพียงแต่นาง ไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดบนฟ้าจึงมีคำสามคำว่า “หอวาริ” ฉายวาบออกมาตลอดเวลา

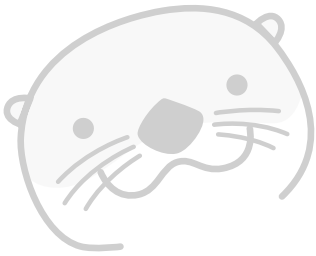
“ภาพดาวงาม ๆ ปีนี หอวาริเป็นผู้ออกเงิน ไม่เสียทีที่เป็นร้านยาที่มี

ชื่อเสียง มือเตียบจริง ๆ”

คำพูดของคนข้างตัวทำให้คงโหวงเข้าใจทันทีว่าที่แท้ผู้บำเพ็ญเพียรก็ไม่ได้ต่างไปจากมนุษย์สามัญที่ให้ความสำคัญกับการสร้างชื่อเสียงให้ตนเอง

ยามที่ศิษย์ของวังทงได้รับข่าวแล้วเดินทางมารับเขา เห็นท่านอาจารย์ผู้มีเส้นผมขาวโพลน แต่ใบหน้าอ่อนเยาว์นั่งยองอยู่ที่มุกถนกับเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง พलगินเนื้อกระต่ายจนมือมันย่อง แล้วก็พูดอะไรไม่ออก

เพราะภาพที่เห็นทำให้คนเป็นศิษย์กังวลใจยิ่งว่า หรือท่านอาจารย์จะไม่ผ่านด่านเคราะห์แห่งจิต ทำให้มีอาก้าวผ่านชั้นเปลี่ยนรูป“เลยปล่อยตัวเหลวไหลอย่างนี้

ทดลองอ่าน

“ระดับฉนวนชั้น ๔ เป็นชั้นก่อนการบำเพ็ญเพียรที่แท้จริง สามารถแปลงกายได้ แสดงฤทธิ์ได้ มีเวทและพลังอื่นๆ เพิ่มขึ้นมาก